

λερώνω

λερώνω, ρ. [<μσν. λερώνω, από το επίθ. λερός + κατάλ. -ώνω], λερώνω. **1.** κηλιδώνω, ντροπιάζω, εξευτελίζω: «με τους αλήτες που έμπλεξε, λέρωσε την τιμή της οικογένειάς του». **2α.** στο γ' εν. πρόσ. του ενεστώτα **λερώνει**, ένδειξη σε πινακίδα που προειδοποιεί το κοινό να μην αγγίζει μια επιφάνεια, γιατί είναι φρεσκοβαμμένη. **β.** επίσης επαναλαμβανόμενο από κάποιο άτομο που κουβαλάει κάτι ανάμεσα σε κόσμο και που υπάρχει φόβος να λέρώσει όποιον ακουμπήσει ή από άτομα που ασχολούνται με κάποια εργασία, που λόγω του χαρακτήρα της, υπάρχει περίπτωση να λερωθούν. Πολλές φορές, της λ. προτάσσεται το *προσοχή*. (Λαϊκό τραγούδι: *όσοι πιάνουν το τιμόνι, προσοχή γιατί λερώνει*).

- δε λερώνω τα χέρια μου (με κάποιον), βλ. λ. [χέρι](#).

- θα λερώσουν τα χέρια μου ή θα λερώσω τα χέρια μου, βλ. λ. [χέρι](#).

- λερώνω τ' όνομά μου, βλ. λ. όνομα.

- λερώνω τα χέρια μου, βλ. λ. [χέρι](#).

- λερώνω τα χέρια μου με αίμα, βλ. λ. [χέρι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας